

[Indenrigsministeren]

Jeg lægger megen vægt på, at vi kan få en så bred vedtagelse i denne sag som muligt. Det er baggrunden for, at jeg ikke går ind i en detaljeret besvarelse af de enkelte spørgsmål. Det mener jeg vi skal drøfte i udvalget. Det tror jeg tjener sagen bedst.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til et særligt udvalg på 17 medlemmer plus stedfortrædere, jfr. forretningsordenens § 7, stk. 5. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 79:

Forslag til lov om erstatning for skader ved LSD-behandling.

Af Alice Faber (SF) m.fl.
(Fremsat 20/11 85).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Det er altid ulykkeligt, når det sker, at mennesker føler, at de kommer i klemme i vores sundhedsvæsen. Desværre kan jeg i min tid som minister – og det samme gælder også tidligere ministre – se tilbage på møder med mennesker, der føler, at de ikke har fået det resultat ud af en behandling, som de havde ventet eller håbet på. Nogle af disse menneskers situation kan ikke undgå at berøre én dybt og personligt.

Når regeringen alligevel ikke kan tilslutte sig en særlig erstatningsordning for LSD-patienter, er det, fordi behandlingen dengang for mere end 20 år siden som al lægelig behandling – både dengang og nu – blev givet for på bedste måde at hjælpe patienter, som

var i nød, og dette skete på et efter datidens vurdering forsvarligt grundlag.

Mange flere forhold taler imod det fremsatte lovforslag. Nu har jeg som sagt som særligt udgangspunkt netop mit kendskab til en række andre mennesker, som også føler, at deres situation er så svær, fordi de ikke fik det ud af behandlingen, som de havde ventet – ja, måske endda er blevet dårligere stillet. Dette udgangspunkt skal jeg vende tilbage til.

Men lad mig først sige: vi er alle enige om, at lægevidenskaben til stadighed skal søge at udvikle nye behandlingsmetoder og -teknikker til gavn for patienterne. Denne udvikling må ikke bremses, men det er netop, hvad der kunne være fare for med det fremsatte lovforslag. Lægevidenskaben skal fortsat og på et forsvarligt grundlag turde udvikle nye behandlingsformer. Det er vi afhængige af. Men det er et spørgsmål, om de tør det i fremtiden, hvis vi nu med tilbagevirkende kraft begynder at underkende en behandling, der dengang blev givet i den allerbedste hensigt.

Her kommer vi til det, jeg nævnte før. Det er ikke retfærdigt, at én gruppe af patienter, her LSD-patienter, skal have erstatning, når andre patientgrupper, der også måtte føle, at de har pådraget sig en skade ved patientbehandlingen, ikke får det. Jeg tænker som sagt på de muligvis mange patienter, der under behandlingen ved hændeligt og uforskyldt uheld har pådraget sig en skade. Efter gængs retspraksis har disse patienter ikke haft krav på erstatning, men ville de ikke med lige så god ret kunne gøre krav på erstatning, hvis LSD-patienter skal have det?

Og hvad med de mange andre patienter, der for flere år siden måtte være blevet behandlet med en dengang anerkendt behandlingsmetode, som senere er blevet udviklet og forbedret? Hvad med dem? Disse patienter kunne med lige så god ret gøre krav på erstatning.

Lad mig give et eksempel. Hos patienter, der i 1960'erne havde mavesår, opererede man det meste af mavesækken væk, hvilket medførte store gener. I dag ville en sådan operation normalt ikke finde sted, fordi vi senere har fundet frem til en bedre, medicinsk behandling.